

Јеврем Брновић

Л Е С Е Н Д Р О

Звони почно Сунце по каменом сребру.
У бриљан урасло вријеме се вида.
Можда у маховини ил у рибљем ребру
Скривен је кључ града који се разида.

Опточено водом ко болешћу трајном,
Распукли бедеми ко камено ведро.
Сад се оно мучи, а некад је очајно
Мучило Владику бијело Лесендро.

Испод кобне звијезде у језеру град је
Ноћу га вода рушила и робље.
И вијек по вијек — а сад је
Само дивно име и камено гробље.

ПТИЦЕ И ЖЕНЕ

Сада је тренутак да позовемо
Наше птице к нама да дођу,
И кљуновима разнесу ову полеглу тишину
Која из главе у главу улази и бруји.

Кад дођу птице коротне и убрађене
Нека се са женама договоре
О редослиједу жалбе и дубини суза,
Или ко увијек нека заједно жале.

Не би наше жене без њих издржале
Све једну пјесму из вијека у вијек.
Овако заједно су и лакше им је:
Час су жене птице, а час птице жене.

Тренутак је великог плача и јектања,
Много се птица у облаку збило чека.
Дајте им знак да дођу и помогну,
Да се помијешају с нама, биће нас више.